

BAZI KIYAMET ALÂMETLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

مِنْ أَعْلَامِ السَّاعَةِ أَنْ يَكُونَ الْوَلَدُ غَيْظًا وَالْمَطَرُ قَيْظًا
وَتَفِيضَ الْأَشْرَارُ فَيْضًا وَيُصَدَّقَ الْكَاذِبُ وَيُكذَّبَ
الصَّادِقُ وَيُؤْتَمَنَ الْخَائِنُ وَيُخَوَّنَ الْأَمِينُ وَيَسُودَ كُلُّ
قَبِيلَةٍ مُنَافِقُوهَا وَكُلُّ سُوقٍ فُجَّارُهَا وَتَزْخَرَفَ
الْمَحَارِيبُ وَتُخْرَبَ الْقُلُوبُ وَيَكْتَفِيَ الرَّجَالُ
بِالرِّجَالِ وَالنِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ وَتُخْرَبَ عِمَارَةُ الدُّنْيَا
وَيُعْمَرُ خَرَابُهَا وَتَظْهَرُ الرَّيْبَةُ وَأَكْلُ الرَّبَا وَتَظْهَرُ
الْمَعَارِيفُ وَالْكَبُولُ وَيُشْرَبَ الْخَمْرُ وَتَكْثُرُ الشَّرْطَةُ
وَالْغَمَّازُونَ وَالْهَمَّازُونَ

(ق. في البعث، وابن النجار عن ابن مسعود، ق. إسناده فيه ضعف إلا أن أكثر ألفاظه قد روى

بأسانيد أخر متفرقة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 448/8 (*Min a'lâmi's-sâati: En yekûne'l-veledü gayzan, ve'l- mataru kayzan, ve tefîda'l-eşrarü feydan... ilâ âhiri'l-hadis.*)
Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi cümlelerin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri ibadet ve taatlerinizi kabul eyleyip, dünya ve âhirete müteâllik muradlarınıza cümlelerinizi nâil eylesin...

Şurada Efendimiz, Peygamberimiz, başımızın tacı, rehberimiz, numûne-i imtisâlimiz Muhammed-i Mustafâ (*aleyhi efdalü's- salavât ve ekmelü't-tahiyâtü ve't-teslimât*) Hazretleri'nin mübarek hadislerinden bir nebze okumaya devam edeceğiz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına geçmeden önce, buyurun beraberce, evvela Peygamber SAS Efendimiz'in ruh-i pâkine hürmetlerimizi, tazimlerimizi ifadeye vesile olsun diye sunmak üzere; sonra onun cümle âlinin, ashabının, etbânının, ahbabının; sâir enbiyâ ve mürselînin, cümle evliyâullahın, Ümmet- i Muhammed'in mürşid ve mürebbîleri olan sâdât ve meşâyih-i turûk-u aliyemizin ve onlara bağlı halifelerinin, müridlerinin, muhiblerinin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin; ashâb-ı hayrât u hasenâtın, caminin bânisinin ve tamircilerinin, içinden gelip geçen cemaatlerin, imamların, müezzinlerin ruhlarına;

Okuduğumuz eseri yazan Gümüşhaneli Hocamız

Ahmed Ziyâeddîn Hazretleri'nin, bu içindeki hadislerin bize kadar ulaşmasına emek sarf etmiş olan râvilerin ve alimlerin; uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şu meclise toplanmış, gelmiş olan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olması için ve biz yaşayan müslümanların da Rabbimiz'in rızasına vâsıl olup dünya ve âhirette bahtiyar olmamıza vesile olması için bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım!

.....

a. Evlâtların Sert Olması

Peygamber SAS Hazretleri burada kıyametin alâmetlerinden, işaretlerinden, belirtilerinden, emârelerinden bahsediyor:¹

مِنْ أَعْلَامِ السَّاعَةِ أَنْ يَكُونَ الْوَلَدُ غَيْظًا وَالْمَطَرُ قَيْظًا
وَتَفِيضَ الْأَشْرَارُ فَيْضًا وَيُصَدَّقَ الْكَاذِبُ وَيُكَذَّبَ
الصَّادِقُ وَيُؤْتَمَنَ الْخَائِنُ وَيُخَوَّنَ الْأَمِينُ وَيَسْوَدَ كُلُّ
قَبِيلَةٍ مُنَافِقُوهَا وَكُلِّ سُوْقٍ فُجَّارُهَا وَتُزْخَرْفَ
الْمَحَارِبُ وَتُخْرَبَ الْقُلُوبُ وَيَكْتَفَى الرَّجَالُ
بِالرِّجَالِ وَالنِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ وَتُخْرَبَ عِمَارَةُ الدُّنْيَا

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.228, no:10556; İbn-i Hacer, *Lisânü'l- Mîzân*, c.III, s.132, no:463; *Mîzânü'l-l'tidâl*, c.II, s.258, no:3640; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.241, no:38560; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.30, no:24216.

وَيُعْمَرُ خَرَابَهَا وَتَظْهَرُ الرَّيْبَةُ وَأَكْلُ الرَّبَا وَتَظْهَرُ
الْمَعَارِزُ وَالْكَبُولُ وَيُشْرَبُ الْخَمْرُ وَتَكْثُرُ الشَّرْطَةُ
وَالْغَمَّازُونَ وَالْهَمَّازُونَ

(ق. فى البعث، وابن النجار عن ابن مسعود، ق. إسناده فيه ضعف إلا أن أكثر ألفاظه قد روى

بأسانيد أخر متفرقة)

RE. 448/8 (*Min a'lâmi's-sâati: En yekûne'l-veledü gayzan, ve'l- mataru kayzan, ve tefîda'l-eşrarü feydan,*

Ve tefîdü'l-eşrârü feydan, ve yusaddıku'l-kâzibü, ve yükezzibü's- sâdıku, ve yü'temenü'l-hâinü, ve yühavvenü'l-emîn,

Ve yesûdü külle kabîletin münâfikûhâ, ve külle sûkin füccârühâ, ve tüzahrafü'l-mehâribü, tührabu'l-kulûb, ve yektefi'r-ricâlü bi'r- ricâl, ve'n-nisâü bi'n-nisâi, ve tuhrabü imâretü'd-dünyâ, ve yuammerü harâbühâ,

Ve tazherü'r-rîbetü, ve eklü'r-ribâ, ve tazharü'l-meazifü ve'l- kebûl, ve yüşrebü'l-hamrü, ve teksirü's-şürâtatü, ve'l-gammâzûn, ve'l-hemmâzûn.)

(*Min a'lâmi's-sâati*) “Saatin, kıyametin kopma saatinin, zamanının alametlerindedir; (*en yekûne'l-veledü gayzan*) evlâdın gazaplı olması, tepeden tırnağa gazap kesilmesi, hiddetli olması, şiddetli olması...”

Çocukların usluluğu esastır. Hep bilinen, herkesin bildiği büyüklerin sözü geçer, küçükler

büyükleri dinlerler, ona itaat ederler ama, kıyamet gününde çocukların hiddetli tabiatlı olması, şiddetli muamele etmesi, kızgın, gazaplı kimse olması mânasına alınabilir.

Başka şeyler de hatıra gelebiliyor:

Çocukların seilmeyen insanlar olması, istenmeyen insanlar olması. Çocuğun daha annesinin karnında teşekkülünden başlayarak, doğmasından sonra büyümesine kadar:

“—Nereden de geldi bu, aman!” denilerek çocuğun istenmeyen, kızılan, gazap edilen, hiddetlenilen bir şey olması.

Halbuki evlât bir nimettir. *Semeretü'l-fuâd*'dır, gönlün meyvesidir, kıymetli bir şeydir ama sevmiyor.

Neden? Merhamet yok.

“—Çocuk olmasına razı değilim!” diyor. Neden evlendin? Keyif için, zevk için.

Halbuki Peygamber SAS Hazretleri buyurdu ki;

“—Siz evlenin, çoğalın; mahşer günü, ben sizin sayınızın çokluğuyla diğer ümmetlere; ‘Bakın, elhamdülillah benim ümmetim daha çok!’ diye mübâhât edeceğim, sevineceğim, övüneceğim. “

Evliliğin gayelerinden birisi, çok mühim gayelerinden birisi hatta fıtratın, insanın, erkeğin, kadının gönlüne, kalbine verdiği ve yaratılışına kattığı şekillerin, huyların, duyguların sebebi, neslin devam etmesidir. İşin aslı odur, gerisi işin teferruatıdır, yan tarafıdır, kenarıdır, köşesidir.

Asıl hedefin on iki numaralı yeri, tam merkezi evlat yetiştirmektir.

Çocuk sevilmiyor, çocuk istenmiyor!

b. Çocuk Yerine Köpek Yavrusu Beslenmesi

Hatta bir başka hadîs-i şerifte:²

يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ يُرَبِّي الرَّجُلَ فِيهِ جَرُوءًا
خَيْرٌ مِنْ أَنْ يُرَبِّيَ وَلَدًا

(ك. في تاريخه عن أنس)

(*Ye'tî ale'n-nâsi zemânün*) “İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelir ki, (*yürebbiye'r-raculü fîhî cerven,*) adama köpek yavrusu beslemek, (*hayrun min en yürebbiye veleden*) evlat yetiştirmekten, evlat edinmekten daha hayırlı gelir.” buyruluyor.

Bu da kıyâmet alametlerinden birisidir.

Sadaka Rasûlüllah... Efendimiz'in ihbarı, ihbar-ı gaybiyyesi, istikbale ait sözleri ne kadar tahakkuk etmiş.

Bugün Almanya'da insanlar çocuk yapmıyorlar da kucaklarında köpek gezdiriyorlar. Yanlarında, evlerinde, sandalyelerinde hep köpek var. Köpek lokantası, köpek moteli, köpek oteli, köpek besin sanayi vesaire. Köpekler dünyanın bazı yerindeki zavallı insancıklardan daha

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.442, no:8684; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXIII, s.462, no:26433.

makbul. Orada insanlar evlat edinmiyor, köpek ediniyor.

İhtiyar bir Alman kadınının köpeği ölmüş. Nasıl ağlıyor; hüngür hüngür...Allah Allah, kahrolacak!

Bizim Türk işçi komşuymuş, demiş ki;

“—Ey hanım, ne kadar ağlıyorsun, alt tarafı bir köpek!”

“—Vay, sen misin benim köpeğime alt tarafı bir köpek diyen.” diye, darılmış, küsmüş.

“—Vay sen köpeğime neden köpek dedin, ehemmiyetsiz gibi gördün. “

Gözyaşı döküyor, neredeyse anıt dikecek. Bunlar kıyamet alâmeti.

c. Evlâtları Hayırlı Yetiştirmek

Bize gelince biz ne yapacağız?

Biz Allah’tan hayırlı evlat isteyeceğiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri bize hayırlı evlatlar ihsan eylesin. Evlâdın beslenememe tehlikesinden, aç kalma tehlikesinden endişe etmek İslâm’a sığmaz. Bakamayız demeyeceğiz, bakarız.

Sen bakmıyorsun ki, zaten sana da bakan var; Allah-u Teâlâ Hazretleri bakıyor.

Onun için mühim olan evlat yetiştirmek ama evladı hayırlı evlat olarak yetiştirmek, dünya ve âhirette insana hayır getirecek tarzda yetiştirmek. Evladımız olmasına çalışacağız ama evladın hayırlı olmasına çok daha fazla çalışacağız.

Düğün için o kadar masraf ediyoruz, milyonlar harcanıyor, birkaç senede ödeniyor. Evlat için daha fazlasını harcayalım. Onun iyi yetişmesi için en iyi hocaları tutalım!

On tane arkadaş bir araya gelse bir güzel bilgili, alim, fâzıl hoca tutabilir; “Aman, sen şu bizim çocuklarımıza bakıver!” diyebilir.

Biraz daha bir araya gelsek yüz kişi, bin kişi; el-hamdü lillâh şu cemaatimizi camiler almıyor; Süleymaniye’de olsak Süleymaniye dolacak gibi bir hal var... Bir anaokulu kuramaz mıyız, bir ilkokul kuramaz mıyız, bir ortaokul kuramaz mıyız, bir üniversite kuramaz mıyız, bir fakülte kuramaz mıyız, bir müstakil üniversite kuramaz mıyız?

Hepsini yaparız Allah’ın izniyle. Mademki başka insanlar yapabiliyor; biz niye yapamayalım?

Her şeyi yaparız ama hepsinin başında muhabbetin olması lazım, itaatin olması lazım, bağlılığın olması lazım, karşılıklı itimadın, sevginin, saygının olması lazım ki öteki işler olabilsin.

Evlat çok önemli. Aman evlatlarınıza dikkat edin. Eğer bir evlat hayırsız olursa ömür boyu size hayatı zehir zindan eder; âhirette de... Ölürsünüz gidersiniz; hayırsız bir evlat olursa mezarda da kemiklerinizi sızım sızım sızlatır.

“—Efendim ben evladımı şu yüksek mevkiye getireceğim, ben evlâdıma şu yüksek tahsili yaptıracam; çok para kazanacak.” diye çok hesap yapıyoruz.

Çok para hesabı yaparsan, mutlaka Allah ceza olarak karşına bir ters şey çıkarır. Çok para hesabı yapma, hayırlı evlat yetiştirme hesabı yap! Düşün taşın, istihareye yat, istişareler yap; evladının hayırlı evlat yetişmesi için ne yapmak gerekiyorsa onun peşinde koş.

Çünkü Allah-u Teâlâ Hazretlerinin; “Kim neyin peşinde koşarsa onu ona ihsan ederim.” diye Kur’ân-ı Kerîm’de vaadi vardır:

وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى
وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَى

(النجم: ۳۹ - ۴۰)

(*Ve en leyse li'l-insâni illâ mâ saâ*) “İnsanoğlu neye gayret ederse, o eline geçer. (*Ve enne sa'yehû sevfe yurâ*) Neye çalışmışsa, neye gayret etmişse ileride ona gösterilecektir.” (Necm, 53/39-40)

Muhakkak herkes neye gayret etmişse o olacak.

Ama ben şahsen kendi hayatımdan acıları çeke çeke öğrenmişim ki insan ne zaman bir dünya hesabı yaparsa, hesabı boşa çıkar, işi ters gider, tuttuğu dal elinde kalır, bi't-tecrübe sabit, tecrübeyle sabit.

“—Filanca şehre giderim, filanca kimseye misafir olurum. “

Hava alırsın sen! Oraya gittiğin zaman hava alırsın.

Ne yapacaksınız? Allah'a sığınacaksınız:³

بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ

(*Bi'smi'llâh, tevekkeltü ale'llâh*) “Şu evimden Allah'ın adıyla dışarı çıkıyorum, Allah'a tevekkül ettim.” diyeceksin, o zaman olur.

“—Filanca kimseye misafir olacağım da şöyle yapacağım.” dersin, gidersin, kapıyı çalarsın, başka bir yere seyahate gitmiş.

Bak umduğun dağlara kar yağdı. Ümidi Allah'tan bekle, Allah'tan iste... Bu masum bir şey, masum bir yanılma; ufacık tefecik, küçük bir yanılma.

“—Filanca yere giderim, falanca adamdan şu kadar borç alırım!” Hava alırsın.

“—Yâ Rabbi! Sen bana kolaylaştır!” diyeceksin; “Sen bana yardım et!” diyeceksin, “Hayırlı bir şey.” diyeceksin, Allah'tan isteyeceksin. Ötekisine gidersin, onun da o sırada parası olmayıverir.

d. Allah'a Tevekkül Etmeyi Öğreneceğiz

Allah'a bağlanmayı, Allah'tan istemeyi öğreneceğiz, Allah'a tevekkül etmeyi öğreneceğiz.

Hiç okumadınız mı, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kaç tane âyet- i kerîmesi var ki, —sabahları biz burada hadislerle, dualarla dolu olan *Evrâd* kitabımızda okuyoruz— Allah-u Teâlâ Hazretleri bize tevekkülü emrediyor:

³ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.307, no:3348; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.238, no:1540; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.397, no:41536; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXI, s.118, no:23111.

فَتَوَكَّلُوا عَلَى اللَّهِ

(النمل: ٧١)

(*Fetevekkelû ale'llàh*) “Allah’a tevekkül edin!”
(Neml, 27/79)

Hiç düşündük mü tevekkül nasıl olur? Hiçbir işimizi Allah’a bırakmıyoruz:

“—Ben yapacağım, ben yapacağım!”

Dur, ne yapıyorsun? Hiçbir şey yapamazsın!
Tevekkül et, ondan sonra çalış. Nasıl kolaylaşır bak; yolun önü açılır, gider.

Allah tevekkülü emrediyor. “Tevekkül etseniz fena da olmaz.” demiyor; emrediyor:

وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

(المائدة)

(*Ve ale'llàhi fetevekkelû in küntüm mü'minîn*)
[Eğer siz mü'minseniz, Allah’a tevekkül edin!]
(Mâide, 5/23)

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

(الحزاب: ٤٨)

(*Ve tevekkel ale'llàh, ve kefâ bi'llâhi vekîlâ*)
[Allah’a güvenip dayan, vekil ve destek olarak Allah yeter] (Ahzâb, 33/48)

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

(آل عمران: ١٥٩)

(*Inna'llàhe yuhibbü'l-mütevekkilîn*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisine tevekkül edenleri sever.” (Âl-i İmrân, 3/159)

Çok ayetler var; yirmi tane, otuz tane, kırk tane ayet-i kerîme var, “Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne tevekkül edin!” diye emrediyor.

O halde tevekkül etmeyi öğreneceğiz; Allah’a dayanmayı, Allah’a sarılmayı, Allah’tan beklemeyi, Allah’tan istemeyi öğreneceğiz.

Emin olun, İslâm’ı iyi bilmiyoruz. Neden? Fâtiha’yı günde kırk defa okuyoruz:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(فاتحة: هـ)

(*İyyâke na'büdü ve iyyâke nestâîn*) “Ancak sana ibadet ederiz ve sadece senden yardım bekleriz.” (Fâtiha, 1/5) diyoruz.

Hani nerede sadece Allah’tan yardım beklemek?
Hani tevekkül?

Hani dayanmak? Hani güvenmek? Yok...
Hayatımızda fiilen yok.

“—Dur bakalım, Allah Kerîm, (*Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) de, çık bakalım evden...”

Öyle yapmak yok! Sonra rızka da itimad yok...
Sanki o işi yapmasa aç kalacak; öyle sanıyor.
Onu kazanacağım diye haram helâl tanımıyor.
Halbuki rızık gelecek; senin onu aradığın gibi o da seni arayıp duruyor, bir yerde karşılaşıacaksınız,
çare yok, buluşacaksınız. Helâlden iste!

Helâlden istemesini bilmiyor, fiilen bilmiyor. Sözle söylese de inanma! Hareketine, yürüyüş tarzına bakacak olursan aslında inanmıyor; çünkü inanarak hareket etmiyor. İnansa harama girmez.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:

“—Rızık nasıl olsa sana gelecek; o halde kazancını helâlinden, güzel yoldan iste. “

Çünkü ya helâlden kazanacaksın, sevap elde edeceksin; ya haramdan kazanacaksın, günaha gireceksin. Rızık gelecek ama iki yol var; bir sağ yol var, bir sol yol var... Sağ, sağlam yoldan kazanırsan ne âlâ; sol, ters yoldan kazanırsan yine o rızık gelecek, nasib olan, yazılı olan rızık gelecek ama haramdan gelecek. Millet in ona aldırıldığı yok. Allah’a hiç itimadı yok.

Allah’ın emrini dinlerse, tutarsa aç kalacağını sanıyor, inanmıyor. Hocaların sözlerine, ayetlerin emirlerine, hadîs-i şeriflerin tavsiyelerine göre hareket etmiyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki;

“—Kim ahireti isterse, Allah ona dünyasını da ahiretini de, ikisini birden ihsan eder. “

Kim dünyayı isterse ahiretini kaybediyor. Bir kere dünyayı istediği için dünyalıktan da kendisine yazılmış olandan fazlası gelmiyor. Onu bilmiyor.

Bilmiyorsun, iyi güzel; o zaman Rasûlüllah’tan dinleyeceksin. Rasûlüllah Efendimiz SAS’in hadisinden dinleyince anla, anlayınca ona göre yaşa; harama sapma!

Millet anlamıyor. Hafız, hacı, hoca, namaz kılıyor, camiye geliyor, cemaate müdavim; dükkanında içki satıyor. Neden?

“—Bunu satmazsam müşteri az geliyor!” diyor.

“—Bu da bulunacak ki müşteri hem onu almaya gelsin hem onu almaya gelsin, bunsuz olursa olmuyor!” diyor.

Bak, itimadı yok; sanıyor ki rızkı şişenin içinde. Rızkışişeden geliyor sanıyor.

O bakımdan Allah bize dinimizin emirlerini bilmeyi nasib etsin... Dinimizin emirlerine göre kendi hayatımızı tanzim etmeyi nasib etsin...

Kardeşlerim, bizim bu zamane müslümanlarının bilmediği bir şey daha var. Bu zamane müslümanları sanıyor ki, Müslümanlık namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek, zekât vermek ve kelime- i şehâdet getirmekten ibaret...

Namaz kılıyorum, tamam; hacca da gittim, tamam; Ramazan gelince zaten çehreler değişiyor, her şey değişiyor, Ramazan da tamam; zekâtını da ayırıp veriyorsa, tamam.

Cimri değil, zekâtını veriyor, bitti sanıyor. Değil, hayır, bitmedi!

Neden bitmedi? Çünkü Allah’ın emirleri arasında bir fark yoktur; Allah’ın ondan başka emirleri de var.

Tevekkül emri de var, tevekkülü yapmadın; emri ma’ruf nehy-i münker emri var, yapmadın; cihad emri var, yapmadın; haramlardan kaçmadın, olmaz!

Mesela ribâ yememe, faiz yememe emri var, tutmadın; haram mal satmama, içki satmama emri var, tutmadın. Olmaz!

İslâm'ı bir karne gibi düşüneceksin; çeşitli dersler var, karşılarında notları var. O koca karnenin içindeki derslerin bir tanesinden zayıf alınınca nasıl sınıf geçilemiyorsa, Müslümanlık da öyle... Müslümanlar da birçok şeye birden çalışmak zorunda...

“—Tamam, namaz kıldım.” diyor, yan gelip yatıyor. Olmaz! Peygamber Efendimiz SAS bir hadîs-i şerifinde buyurmuş ki:

“—İster namaz kıl, ister şöyle yap, ister böyle yap; içinde Allah için sevmek ve Allah için kızmak, buğz etmek duygusu yoksa onların sana bir faydası olmaz. “

Allah ehlini, Allah yolunda gideni Allah için sevebiliyor musun? Yok, öyle bir şeyden hiç haberi yok! Sevgi damarı gelişmemiş, kör, dumura uğramış.

Allah için Allah düşmanlarına kızabiliyor musun? Hain, zalim, fasık, facir, aldatıcı, dolandırıcı, hilekâr adamları niye seviyorsun? Allah rızası için onlara buğz etmek lâzım, kaş çatmak lazım! Millet onu da bilmiyor.

Bu katil, hırsız, arsız, edepsiz adamın nesini sevdin? İtibarın kaşına gözüne mi? Baksana hâline, huyuna; onu düzeltmek için nasihat etsene, tavsiye etsene, yüz vermesene! Yüz veriyor, alkış tutuyor. Bu devirde edebi, ârı, namusu olmayan insanlara itibar daha fazla oluyor. İtibar edenlerin hepsi mes'ul.

Allah için sevmek, Allah için buğz etmek yok. İslâm'ı bilmiyor; bir şey yapıyorum sanıyor.

Sonra biliyoruz ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri insanların amellerini kendisine pazartesi perşembe günleri arz olunduğu zaman kabul ediyor veya reddediyor. Ameller pazartesi perşembe günleri dergâh-ı izzete arz olunuyor.

Hadîs-i şerifte geçiyor ki:

“—İki müslüman birbirine hınç duyuyorsa, kin duyuyorsa, gayz duyuyorsa Allahu Teâlâ Hazretleri buyurur ki; ‘Mademki bunlar bu içlerindeki birbirlerine olan kırgınlıkları izale etmediler, izale edinceye kadar bunları ayırın, bunların amellerini kabul etmek yok!’”

Sen istediğin kadar; “Ben o kadar namaz kıldım, o kadar oruç tuttum.” de. Senin öteki müslümana kinin, gayzın, hıncın var ya, ondan dolayı senin işin bir tarafa ayrıldı, seninki kabul olmadı. Onun farkında değil.

Sonra riyakârın ameli, dergâh-ı izzete çıkmıyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

“—Bunun kıldığı namazı, tuttuğu orucu, verdiği zekâtı götürün, yüzüne çarpın!”

O da sanıyor ki ben hayır yaptım. Geçmiş ola!

Bir kere insanın, İslâm'ın böyle çok incelikleri olduğunu peşin olarak anlaması lazım! Sonra, “Ben bu incelikleri nereden öğrenebilirim?” diye de araştırması lâzım!

“—Vay, demek ki benim bilmediğim daha ne kanun maddeleri varmış ki, ben o maddeleri

çiğnediğim zaman ne cezalara uğruyormuşum. Ne mânevî şeyler varmış; ben şu mânevî kanunları öğreneyim!” demesi lâzım!

Hâli hazırda piyasada defter tutarken, alışveriş yaparken, tarlanın, evinin vergisini verirken, daha başka işlemler yaparken hep pulunu yapıştırıyorsun, usûlüne riayet ediyorsun, bilmiyorsan gidip avukata soruyorsun:

“—Aman, eksik bir iş yapmayayım, satışta bir kusur olmasın, alışta bir kusur olmasın, aldanmayayım, ceza gelmesin.” diye uğraşıp duruyorsun.

Ahiretin işlerine niye böyle rağbet etmezsin? Niye onun incelikleri olduğunu düşünmezsin? Allah’ın işleri daha mı az önemli?

Demek ki, kıyamet alâmetlerinden birisi çocuğun kızgın olması, gayızlı olması, hınçlı olması... Edepsiz, arsız, büyüklerine küçüklerine çatıyor. Bu mânaya olabilir veyahut çocuğun kendisine kızılan bir mahlûk olması. Hem o tarafa hem bu tarafa çekilmesi mümkün. İki de olabilir.

(*Ve’l-mataru kayzan*) “Yağmurun da kayz olması, şiddetli sıcak olması. “

“—Yağmurun şiddetli sıcak olması veya şiddetli sıcaktan dolayı yağmurun yağmaması, kıtlık olması, yağmursuz olması” mânasına.

e. Şerlilerin Çoğalması

وَتَفِيزُ الْأَشْرَارُ فَيْضًا وَيُصَدِّقُ الْكَاذِبُ وَيُكْذِبُ
الصَّادِقُ وَيُؤْتَمَنُ الْخَائِنُ وَيُخَوِّنُ الْأَمِينُ

(*Ve tefîdü'l-eşrârü feydan*) “Şerlilerin taşıp çoğalması.”

Tefîdu, artıyor, çoğalıyor demek. Meselâ su, yağmur fazlalaştığı zaman *feyezan* olur, taşma olur. Göller nehirler yataklarından dışarıya çıkarlar, tarlaları istila ederler, kenardaki çiftlikleri alırlar, götürürler. Hayvanları, inekleri su alır götürür. Ne oldu?

“—Feyezan oldu; taşkın âfeti oldu, suyun taşma âfeti oldu.” diyoruz.

(*Ve tefîdü'l-eşrârü feydan*) “Kıyamet alâmeti olarak şerliler taşıp artacaklar, çoğalacaklar.” buyuruyor Peygamber Efendimiz.

“—Eskiden bir kıyıda köşede edepsizliğini gizli gizli yapan, ses çıkaramayan birkaç şerli vardı ama şimdi çoğaldı, toprak münbitleşti, bir sürü şerli oldu.” denecek, o hale gelecek.

“Yağmurun kesilmesi, şiddetli sıcakların olması ve şerlilerin artması.

(*Ve yusaddıku'l-kâzibü, ve yükezzibü's-sâdıku*) Yalancının tasdik edilip doğrulanması; doğrunun; ‘Sen yalan söylüyorsun!’ diyerek red ve inkâr edilmesi.”

Kıyamet alametlerinden birisi de budur. En doğru adam en menfur, en beğenilmeyen, en kıyıya köşeye itilmiş, en tepesine yumruk sallanan bir kimse halinde... En yalancı adam en makbul; “Tamam efendim, doğru efendim!” filan diye tasdik ediliyor.

Dünya tersine dönmüş; kötüye, yalancıya “Sen yalancısın!” denileceği halde, itibar görmeyeceği halde, onlar itibarda; emniyetli insana itibar olacağı halde onlar itibarda değil. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar gibi; doğru söyleyen makbul değil.

On tane herif var, rüşvet yiyor. İçine bir tane namuslu tayin oluyor; on tanesi ona kızgın:

“—Vay, bizim çarkımızı durdurdu, rüşvet geliyordu gelmez oldu, hadi bunu ne yapalım? Bir iftira, bir yalan bir dolan atalım. Ne diyelim, ne diyelim, ne diyelim? Bu gericidir diyelim. Bak, çünkü dininden dolayı rüşvet yemiyor; tamam, atalım!” diyorlar.

O adamcağız da mazlum, ne söylesin, bir iftiraya uğrar, neolduğunu anlayamaz.

(Ve yü'temenü'l-hâinü, ve yühavvenü'l-emîn)
Buna benzer bir şekilde; “Hain insana, hıyanet ehli insana emniyet olunuyor ve emniyetli insan hain muamelesi görüyor. “

Emniyetli insan ama doğru sözlü insana yalancı denildiği gibi emniyetli insana da hain muamelesi yapılıyor; “Bu haindir.” deniliyor. Çünkü kötülerin arasında bir iyi, gariptir, hâli çok zordur.

Peygamber Efendimiz'den böyle rivayet edilmiş.

Mesela içinde okunmayan Kur'an bulunan bir ev. Kur'an'ı almış koymuş, düğünde davetli bir hoca hediye getirmiş. Kur'an orada duruyor; ne adam bilir okumasını ne kadın... Ne açılır, ne okunur, ne mânasına bakılır.

“—O Kur’an orada gariptir, gurbettedir, boynu büküktür.

Okunmayan evde Kur’an-ı Kerim gariptir.” diyor.

Bir mahallede azılı edepsizler arasında bir tane iyi adam var; o adam orada boynu büküktür, gariptir. Çünkü kıymetini bilen yok.

Dün akşam bir yerdeydik, bir hocaefendi vardı. Arapça şiir şeklinde dua ediyor, şiirle dua ediyor. Arapçası iyi, şiir de ezberinde ve öyle dua edebiliyor.

“—Burada bir hocalığınız var mı, talebeleriniz var mı?” dedim.

“—Yok.” dedi.

Kasabanın nüfus levhasında da on üç bin yazıyor. Şimdi artmıştır; yirmi bin, yirmi beş bin olmuştur. Yirmi beş binlik bir yerde güzel bir alim hoca var da okuyacak bir talebe yok!

Öyle şey olur mu? Fırsatı ganimet bilip;

“—Aman hocam, bana şu ilmi öğret! Aman hocam, bildiğin şuilmi öğret!” diye diz çökmesi lazım.

“—Herkesin işi gücü var!” Akşam? Gece de mi çalışıyorsun?

“—Hayır...”

Gece gelir gelmez televizyonun başında; telefisyon, telef makinesi, zaman telef makinesi.

Ya bırak bunu, geç şurada şu ilmi öğren, şu hususta yetiş. Bak hoca var, sana okutur, kimseye hocalık yapmıyor.

Dünyanın sayılı alimlerinden biri, bir yerde demiş:

“—Ders çok, talebe yok... “

Çok güzel, bilgisi çok üstün, ömrünü ilim yolunda geçirmiş;

“Ders çok, talebe yok!” diyor.

Olur mu öyle şey? Olmaz, olmaması lazım!
Tersine işler.

Oraya bir saz öğretmeni, dans öğretmeni gelseydi veya oraya en modern dansları öğreten bir stüdyo açılsaydı, nereden çıktığı belli olmayan bir sürü talebe oraya giderdi.

Neden?

“—Ayıp oluyor, toplantılara gidiyoruz, dansa kaldırıyorlar, dans bilmiyoruz.” derlerdi.

Bir kere yüksek tahsilliler koşarlardı.

f. Kabileleri Münafıkların İdare Etmesi

Kıyamet alâmetlerinden birisi de şudur:

وَيَسُودُ كُلَّ قَبِيلَةٍ مُنَافِقُوهَا وَكُلِّ سُوْقٍ فُجَّارُهَا وَ
تُزَخَّرَفُ الْمَحَارِيبِ وَتُخَرَّبُ الْقُلُوبُ

(*Ve yesûdü külle kabîletin münâfikûhâ*) “Her kabileyi, o kabilenin münafıkları sevk ediyor, yönetiyor, idare ediyor. “

Yesûd, siyadet etmek, yönetmek, başkanlık etmek, önderlik etmek, liderlik etmek, hüküm sürmek mânasına.

Münafık; içi başka dışı başka kimseler idare ediyor. Kıyamet alâmetlerinden birisi budur. En müttakî, en bilgin, en liyakatli insan değil de münafıkları idare ediyor, kıyamete yakın zamanda... *(Ve külle sûkin füccârühâ)* “Her çarşı pazarı da fâcirleri sevk ve idare ediyor.”

Alışverişte düzen yok. Eskinden çarşının her şeyi muntazam giderdi, tartısı, ölçüsü belliydi, mallar hileli olmazdı vesaire. Başlarında öyle bir nizam vardı ki haksızlık, edepsizlik olmazdı.

Bu sefer o mekanizmayı da o edepsizler, fâcirler elde ettiği için bu kontrol mekanizması da dejenere olmuş oluyor. Her çarşığı fâcirleri idare eder, her kabileyi münafıkları idare eder; kıyamet alâmetleri.

(Ve tüzahrafü’l-mehâribü) “Mihraplar ziynetlendirilir, süslendirilir.” Nakışlar, stalaktikler, geometrik şekiller, süsler, boyalar, sütunlar ve sâireler ve sâireler.

Mihraplar süslenilir ama *(tührabu’l-kulûb)* kalpler harap, gönüller harabe halindedir. Halbuki Allah-u Teâlâ Hazretleri insanın dış görünüşüne bakmaz, şekline bakmaz, zenginliğine bakmaz, parasına bakmaz; gönlüne bakar.

Ne güzel söylemiştir şair:

Sür çıkar ağıârı dilden tâ tecelli ede Hak;

Padişah konmaz saraya hâne ma’mûr olmadan.

“Sen gönül hanesini masivallahtan pâk eyle; hane mâmur olmayınca padişah gelip misafir olmaz.”

g. Cinsel Sapmaların Artması

وَيَكْتَفِي الرَّجَالُ بِالرِّجَالِ وَالنِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ
وَتَخْرَبُ عِمَارَةُ الدُّنْيَا وَ يُعَمَّرُ خَرَابُهَا وَتَظْهَرُ
الرِّيبَةُ وَأَكْلُ الرَّبَا وَتَظْهَرُ الْمَعَارِفُ وَالْكَبُولُ وَ
يَشْرَبُ الْخَمْرَ وَ تَكْثُرُ الشُّرَاطَةُ وَالْغَمَّازُونَ
وَالْهَمَّازُونَ

(*Ve yektefi'r-ricâlü bi'r-ricâl*) “Erkeklerin erkeklerle iktifa etmesi.”

Buyurun bakın! Günlük gazete okumuyoruz; bin dört yüz sene önce Efendimiz tarafından söylenmiş bir hadîs-i şerifi okuyoruz: “Kıyamet alâmetlerinden birisi de şudur ki, erkekler erkeklerle idare ediyorlar, iktifâ ediyorlar.”

“Erkekler erkeklerle iktifâ ediyor, cinsi arzusunu onunla tatmin ediyor. (*Ve'n-nisâü bi'n-nisâi*) Kadınlar da kadınlarla iktifa ediyor.” Hem o tarafta hem bu tarafta homoseksüellik dedikleri, bugünlerde artık herkesin öğrendiği, çoluk çocuğun da ağzına düşen, kafasına giren iğrenç mevzu...

(*Ve tuhrabü imâretü'd-dünyâ, ve yuammerü harâbühâ.*) “Kıyamet alametlerinden birisi de dünyanın eski, mamur, imar edilmiş yerlerinin harap edilmesi ve harap, bomboş yerlerinin imar edilmesi. (*Ve tazharü'r-rîbetü*) Şüphelerin zâhir olması. (*Ve eklü'r-ribâ*) Faiz yemenin zâhire çıkması, aşikâre olması.”

“Şüphelerin çoğalıp da faiz yemenin aşikâre olması” demek oluyor. Demek ki eskiden, yiyen gizli yiyormuş, utanıyormuş, korkuyormuş, şimdi aşikâre yenilir oluyor ve şüpheler çoğalıyor. Kimsenin kimseye itimadı yok.

Dindeki en sağlam emirler, yasaklar, farzlar, helâller, haramlar, hepsinde bir gürültü, bir patırtı, bir münakaşa... “Efendim, şöyledir de böyledir de...” Kıyısından köşesinden bir onu çekiştirmek, bir tırtıklamak, herkeste bir tereddüt, bir şüphe...

(*Ve tazharü’l-meazifi ve’l-kebûl*) “Çalgıların, deflerin, bağlamaların, zincirlerin çoğalması. “

(*Kebü’l-kayb es-selâsil ve’l-ağlâl*) deniliyor, yani çalgılar, bağlamalar neyse. *Meâzif*’in arkasından geldiğine göre bir çeşit çalgı aleti, zevk aleti olduğu anlaşılıyor.

(*Ve yüşrebü’l-hamrü*) “İçki içilir. (*Ve teksirü’ş-şürâtatü*) Zalimlerin yardımcıları olan casuslar, hafiyeler çoğalır. Zalimlere destekçiler artar, gizli şeyler artar.”

(*Ve’l-gammâzûn*) “Gammazlayıcılar artar.”

“—Filanca şöyle yaptı da, falanca şöyle yaptı.” diye oradan oraya laf götürüp gammazlayıcı insanlar artar.

Böyle casuslar artar, işi gizliden takip edenler artar.

(*Ve'l-hemmâzûn*) “O da gammaz gibi kaşla gözle işaret edip ‘Onun hâli şöyledir, böyledir.’ diye ima yollu anlatanlar, gammazlayanlar ve böyle zalimlerin yardımcısı, jandarması, hafiyelerinin artması.” diye bildirilmiş.

Demek ki Peygamber SAS Efendimiz; daha dinimizin yeni öğretildiği zamanda çok ileride olacak, kıyamete dair bazı bilgiler vermiş ki, bunları kısaca burada tercemesi ile beraber anlatmaya çalıştık.

“—Zamanımızda bunlar var mı yok mu?” diye baktığımız zaman, tabii bir kısmının zamanımızda olan şeylere işaret gibi olduğunu görüyoruz.

Mesela erkeklerin erkeklerle, kadınların kadınlarla iktifa etmesi gibi; tefin, dümbeleğin, çalgı aletlerinin artması, içkinin çok içilmesi gibi.

Peygamber Efendimiz başka bir hadîs-i şerifinde diyor ki:

“—Kıyamet gününde benim ümmetim içkiyi başka ad koyarak içecek. “

Adını değişik söyleyerek yine içecek. İçki değil mi? İçtiğin zaman sarhoş olmuyor musun? Aklın başından gitmiyor mu? Yürürken sendelemiyor musun? Sendeliyorsun. İşte o da içki...

“—Efendim, bak, Kur’ân-ı Kerîm’de ‘Şarap içmeyin!’ demiş, bu şarap değil...”

Adı ister *şarap* olsun, ister *votka* olsun, ister *rakı* olsun, ister *cin* olsun, ister *vermut* olsun.

Adını bildiğimiz bilmediğimiz, sarhoşluk veren her şey haram; adını ne koyarsan koy!

h. Ailenizi Ateşten Koruyun!

Pekiye biz bu durumda ne yapabiliriz? Bu hadîs-i şerifi duyduk, dinledik, bize düşen ne?

Bir kere, bir müslüman bunu okuyunca kötü şeylerin neler olduğunu anlar. Burada nelerin kötü olduğu anlaşılıyor. Binaen aleyh bu kötü şeyleri kendisi yapmamaya çalışır.

Meselâ evlâdını sevecek; evlatsa, anasına babasına kızgın, kindar olmayacak. Yalancı bir kimseyi tasdik etmeyecek, hain bir kimseye itimat etmeyecek; doğru insanı tutacak, doğru insanın yanında yer alacak.

İlk önce burada söylenen şeylerin hep müsbet tarafını yapmak lazım! Meselâ, mihrabları süsleyeceğine kalbini süslemeye çalışacak, gönlünü mâmur etmeye çalışacak.

Gönül nasıl mâmur olur?

أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

(الرعد: ٢٨)

(*Elâ bi-zikri'llâhi tatmeinnü'l-kulûb.*)

“Gözünüzü açın, âgâh olun, dikkat edin, bilin ki gönüller ancak Allah’ın zikriyle mutmain olur!” (Ra’d, 13/28) buyruluyor.

Gönüller ma’rifetullah ile canlanır. O gönül bostanı, bahçesi, ma’rifetullah ile yeşerir, çiçeklenir, güzelleşir.

Hani ma'rifetullah? Onun peşine koşacaksınız.
Hani zikrullah? Onu icrâ edeceksin. Allah'ı
sevmenin alâmeti o... Böyle hâsıl olacak.

Bir de eğer bu alâmetler çoğalmışsa, o zaman
da;

“—Vay, demek ki kıyamet yakınmış, aman bu
kıyamet hiç kimsenin anlamadığı, hissetmediği
zamanda insanların başına birden kopuverecek.
Kumaşı ölçtürecek de parasını ödeyemeden
kıyamet kopacak.” diyeceğiz.

“—Madem bu alâmetleri belirmiş. O zaman
aman ben kendimi, çoluk çocuğumu derleyeyim,
toparlayayım, şu kıyametin kötülüklerinden
kenara çekileyim de Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin
böyle bir azabı gelirse bana gelmesin! Böyle
bir şey olacaksa bile, ben imanla göçmeye
gayret edeyim. Çoluk çocuğumu cehenneme
düşmekten korumak, akrabamı, taallukâtımı
kollamak yolunda çalışayım!” der bir insan.

Hadis-i şeriften çıkan sonuç budur.

Bir de hayranlık duyuyoruz ki, Efendimiz SAS kaç
asır önceden bizi ne güzel terbiye etmiş, bizi ne
güzel kollamış da ne kadar tavsiyelerde bulunmuş!
Bize söylenmedik hiçbir şey bırakmamış.

Biliyorsunuz Arafat'ta hacılar toplandığı zaman
Peygamber Efendimiz böyle nasihat etti,
söyledi:

“—Tebliğ ettim mi, bildirdim mi size?”

“—Bildirdin ya Rasûlallah!” deyince onlar;

“—Şahit ol yâ Rabbi! Şahit ol yâ Rabbi! Şahit ol yâ Rabbi!” dedi. Vazifelerini hakikaten güzel tebliğ etmiş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri o tavsiyeleri, o nasihatleri güzelce belleyip, Efendimiz’in istediği gibi ümmet olmayı bizlere nasib eylesin...

i. En Üstün Nimet Afiyet

Bu ikinci hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz, âfiyet denilen nimeti methediyor. Buyurmuş ki:⁴

مِنْ أَفْضَلِ مَا أُعْطِيَ الْعَبْدُ فِي الدُّنْيَا الْعَافِيَّةُ وَمِنْ أَفْضَلِ مَا أُعْطِيَ فِي الْآخِرَةِ الْمَغْفِرَةُ وَمِنْ أَفْضَلِ مَا أُعْطِيَ الْعَبْدُ مِنْ نَفْسِهِ مَوْعِظَةٌ حَسَنَةٌ صَدَرَ بِهَا قَوْمٌ مِنْ خَيْرٍ

(الحكيم عن أبي هريرة)

RE. 448/9 (Min efdali mâ u’tiye’l-abdü fi’l-dünyâ el-âfiyetü, ve min efdali mâ u’tiye fi’l-âhireti el-mağfiretü, ve min efdali ma u’tiye’l-abdü min nefsihî mev’izatün hasenetün, sadere bihâ kavmin min hayrin.)

(Min efdali mâ u’tiye’l-abdü fi’l-dünyâ el-âfiyetü) “İnsanoğlunun dünyada kazandığı, kendisine bahşedilmiş olan şeylerin en üstünü, en faziletlisi âfiyettir. “

⁴ Hakîm-i Tirmizi, *Nevadirü’l-Usûl*, c.II, s.26; Ebu Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummal, c.II, s.88, no:3273; *Camiü’l-Ehadis*, c.XXII, s.32, no:24220.

Dünyada en üstün nimet hangisi oluyor? Âfiyet oluyor. Afiyet ne demek?

İnsanın hastalıklardan selâmeti; dertlerden, belâlardan saadeti demek. Dertsiz, belâsız, gamsız, kasavetsiz, sıhhatli olmasıdır âfiyet... Hem bedeninde hastalık yok, ağrı yok, sızı yok hem de başı rahat. Hem gönlü rahat hem bedeni rahat; hem maddesi, hem mânası rahat... Âfiyet budur! Afiyet maddî şeylere de geçer, mânevî şeylere de şümûlü vardır.

Bu dünyada insana verilecek en güzel şey, insanın Rabbinden isteyeceği şey varsa en kestirmesi nedir?

“—Yâ Rabbi! Sen bize âfiyet ver.” demektir. Ne demek?

“—Hasta da olmayalım, vücudumuza gam, kasavet de gelmesin, başımız da dinç olsun, gönlümüz de şen olsun. Sıkıntı, üzüntü, gam, keder de gelmesin.” demek.

“Dünyada insanoğluna verilecek şeylerin en faziletlisi, en üstünü âfiyettir. (*Ve min efdali mâ u'tiye fi'l-âhireti el-mağfiretü*) Ahirette verilecek şeylerin en faziletlilerinden biri de mağfirettir.”

Dikkat ederseniz ibare burada birazcık değişti: “En faziletlilerinden biri” diyor; demek ki başka şeyler de var:

Bir tanesi de mağfirettir, Allah'ın afv u mağfiret etmesidir.

“—Mağfiret” ne demek?

Mağfîret Arapça'da örtmek demektir. Hatta askerlerin giydiği başı örten madeni alete de miğfer derler. Başı kaplayıp da silahın gelip başı yaralamasını engelleyen bir âlet olması dolayısıyla miğfer demişlerdir. Mağfîret, örtmek demek oluyor.

Günahın affedilmesine *mağfîret* denmiş. Evet, bir günah var, ama Allah üstünü kapatıveriyor, kimse görmüyor. Başkalarının bilmediği bir hâle geliyor.

Bir hadîs-i şeriften biliyoruz ki Rabbimiz Teâlâ âhirette bir müslüman kulunun kulağına diyecek ki;

“—Sen şu zamanda şu kusuru işlemedin mi, bu zamanda bu kusuru işlemedin mi, şu kabahati de yapmamış mıydın, bu kabahati de yapmamış mıydın?”

Kul terleyecek, kıpkırmızı kesilecek; “Eyvah, eyvah!” diyecek. Sonra Allah-u Teâlâ Hazretleri;

“—Ben onları dünyada sakladım, âhirette aşîkar etmek için saklamadım, hadi burada da mağfîret ediyorum, burada da bağışlıyorum; ‘Kimse görmesin!’ diye örtüyorum.” diyecek.

Tabi eğer insanoğullarının kabahatleri hepsi aşîkâre çıksa, durum ne kadar zor olur, ne kadar acı olur. Rabbimiz bizi edepli, terbiyeli, ahlâklı, güzel kullar eylesin...

Ve hadisin devamında şöyle buyuruyor. Başından tekrar hatırlatayım:

“—İnsana dünyada verilen şeyin en üstünü âfiyettir. Ahirette verilen şeylerin en üstünlerinden birisi de afv u mağfiret olmaktır. (*Ve min efdali ma u'tiye'l-abdü min nefsihî mev'izatün hasenetün,*) Kişinin kendi nefsinden kendisine bahşedilen şeylerin en üstünü, hayırlısı; (*sadere bihâ kavmin min hayrin*) bir kavimden çıkan ibretli hadiseden kendisinin ibret çıkarması, öğüt almasıdır.”

Bir kavmin başına bir hadise geldi. Kendisi; “Demek ki ben şöyle yaparsam, şöyle hayırlı neticeye ulaşırım.” diyor, oradan bakarak bir ibret alıyor.

Veyahut bir kötü topluluğun başına bir hal geldi. “Ben öyle yapmayayım, öyle yaparsam azîzün zü'ntikâm olan Allah, aziz olan ve intikam sahibi olan Allah kulundan intikam alıyor, dünyada da cezasını çektiriyor.” diyor.

“Kendi nefsinden insana gelecek en büyük şey, en büyük hayır; kendisine nefsinden bahşedilecek şeylerin en hayırlısı; bir kavmin başına gelen bir hadiseden nefsinin güzel bir öğüt çıkarabilmesidir.”

Bu ne demek?

İnsan ibretle etrafına bakacak, etrafındaki hadiselerden ibret alacak.

j. İbretli Bir Hadise

Geçen gün okudum: Abdullah isminde bir herif-i nâşerif Taif şehrine gidiyor. Oradaki müslümanların başına gitmiş, demiş ki:

“—Bana Rasûlullah salâhiyet verdi, ben sizden seçtiğim, istediğim birisinin evine gireceğim. “

“—Madem Rasûlullah seni vazifelendirdi, oradan geliyorsun; buyur işte evimiz, hangisini istersen gir.” demişler.

Efendimiz’e sevgilerinden. Beğendiği bir evde oturmuş. Akşam olunca da edepsiz diyor ki;

“—Bana yine Rasûlullah Efendimiz müsaade verdi, salâhiyet verdi; bu gece sizin kadınlarınızdan istediğimi alacağım!”

Öyle deyince Taifliler, Benî Sakif kabilesi diyorlar ki;

“—Biz müslüman olup gidip de Rasûlullah’a beyat edince o bize; ‘Şunu şunu şunu yapmayın, şu haramları işlemeyin, şu helalleri yapın!’ derken ‘Zina da işlemeyin!’ demişti. İşlemeyin dediği şeyi yapın diye bize adam göndermez; Rasûlullah’a soracağız.”

Gidiyorlar, Peygamber Efendimiz’e diyorlar ki:

“—Ya Rasûlallah! Filancanın oğlu Abdullah diye bir herif geldi, senin gönderdiğini söyledi; ‘Ben istediğim evlerinizden bir eve misafir olacağım.’ dedi. ‘Hadi buyur evlerimiz senin emrinde. Madem Rasûlullah buyurmuş, hangi evde misafir olursan buyur seç.’ dedik, bir eve yerleştirdik. Gece olunca da; ‘Kadınlarınızdan istediğim kadını alacağım.’ deyince buna aklımız yatmadı, sana sorduk.” deyince Efendimiz bir sinirlenmiş, bir kızmış, bir gazap etmiş ki, “Hiç o kadar sinirlendiğini görmedik.” diyorlar.

İki tane şahsa demiş ki; “Sen ve sen kalk Taif şehrine git, bu Abdullah’ı yakala, öldür. Öldür ve ateşte yak! İkiniz bu işi yapmadan, bu vazifeyi tamamlamadan gelmeyin!” demiş.

Onlar Mekke-i Mükerreme’den yola çıkıyorlar. Öteki edepsiz herif abdest için dışarı çıkınca mâlum o zamanlar yüznumaralar, sifonlar, sular, lavabolar olacak değil ya, dışarıya çıkınca bir yılan ısırıyor, adamı öldürüyor.

Bu ibretli bir hadise değil mi?

Rasûlüllah’ın gazap ettiği insanı yılan nasıl bilip de öldürüyor. Ne kadar ibretli bir hadise! İnsan yılanın ne olduğunu bilmez ama bak Allah’ın vazifeli bir varlığı öldüreceği insanı nasıl biliyor.

Gitmiş öldürmüştü.

Peygamber Efendimiz’in görevlendirdiği iki şahıs da gitmişler, ölüsünü bulmuşlar, ölüsünü yakmışlar, gelmişler.

Neden? Çünkü bir insan Peygamber Efendimiz’e yalan söyleyebilirse, o her türlü kötülüğü yapacak bir sahtekâr, demektir ve din mahvolur.

Efendimiz’in zamanında bir yalancı iş yaptığı zaman, bu cezayı görmese, din diye bir şey kalmazdı, işler karmakarışık olurdu. Allah nasıl cezasını vermiş, bak ne kadar ibretli bir hadise!

Bu râvi etrafındakilere;

“—Hani; ‘Bana yalan isnad eden kimse cehennemde yerini hazırlasın!’ hadisi niye sadır oldu biliyor musunuz?” diyor.

“–Bilmiyoruz” diyorlar,

“–Bilmiyorsanız ben söyleyeyim; işte bu hadiseden oldu.” diyor ve bu hadiseyi anlatıyor.

Her şeye ibretle bakacağız, ibret alacağız!

Allah’a âsi olmakta bir hayır yoktur; ne dünyada hayır vardır ne âhirette hayır vardır. Rasûlullah’a karşı gelmekte bir hayır yoktur; ne dünyada ne âhirette...

Bir göz etrafındaki hadiselerden ibret almazsa, o insanın başının üzerinde düşmanıdır.

*Bir göz ki onun olmaya ibret nazarında;
Ol düşmanıdır sahibinin baş üzerinde...⁵*

Düşman. Neden? İbretle bakmıyor ama harama bakıyor. Dost mu şimdi bu göz? Harama bakıyor da ibret alıcı şekilde bakmıyor.

Allah bize baktığı zaman ibret alan bir güzel göz nasib etsin... Haramlara bakmamayı nasib etsin... O kadar da çok ki! Bu taraftan çevir o tarafa, o taraftan çevir bu tarafa! Ne yapacağını şaşırır insan! Allah gayret, kuvvet versin, müslümanları hıfz eylesin...

k. Alimlerin Yöneticilere Yaklaşması

Bu hadîs-i şerif de kıyamet alâmetlerinden bahseden bir hadîs- i şeriftir. Râvisi Hz. Ali Efendimiz.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁶

⁵ Niyâzî-yi Mısırî (1618-1694)

⁶ *Kenzü'l-Ummal*, c.XIV, s.241, no:38563; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.33, no:24225.

مِنِ اقْتِرَابِ السَّاعَةِ إِذَا كَثُرَ خُطْبَاءُ مَنَابِرِكُمْ
وَرَكَنَ عُلَمَاؤُكُمْ إِلَىٰ وُلَاتِكُمْ فَأَحَلُّوا لَهُمُ الْحَرَامَ
وَحَرَّمُوا عَلَيْهِمُ الْحَلَالَ فَأَفْتَوْهُمْ بِمَا يَشْتَهُونَ
وَيُعَلِّمُ عُلَمَاؤُكُمْ لِيُحِلُّوا بِهِ دَنَانِيرَكُمْ وَدَرَاهِمَكُمْ
وَآتَخَذْتُمُ الْقُرْآنَ تِجَارَةً

(الديلمى عن على)

RE. 448/9 (*Min iktirâbi's-sâati izâ kesüre hutabâü menâbiriküm, ve rekene ulemâüküm ilâ vülâtiküm, feehallû lehümü'l-harâmü, ve harremû aleyhimü'l-halâle, feeftevhüm bimâ yeştehûn, ve yüallimü ulemâüküm li-yuhillû bihî denânîreküm ve derâhimeküm, ve'ttehaztümü'l-kur'âne ticâreten.*)

(*Min iktirâbi's-sâati*) “Kıyametin yakınlaşmasının alametlerindendir.” *İktirab*, yakın olmak mânasına. Kıyametin yakınlaşmasının alametlerinden birisi nedir?

(*İzâ kesüre hutabâü menâbiriküm*) “Minberlerinizin hatipleri, minberlerinizdeki hatipler çoğaldığı zaman.” Minberlerde hatipler çok.

(*Ve rekene ulemâüküm ilâ vülâtiküm*) “Alimleriniz valilerinize sırt dayadığı, meylettiği zaman.” *Rekene*, meyil mânasına gelir

Alimin idareci ile işi nedir? Ancak nasihattir:

“—Aman adalet eyle, iyi idare eyle, Allah’tan kork, hesabı düşün, haksızlık etme!” gibi bir şey olabilir. Onlara dünya için meylederlerse alimlerin en kötöleri olurlar. “Menfaat sağlayayım, mevki sağlayayım, makam sağlayayım, işimi yürüteyim.” derlerse alimlerin en kötüsü olurlar.

“—Alimlerin en kötöleri, idarecilere yakın olanlardır, yaklaşanlardır!” Manevra; işi var.

“—İdarecilerin en iyileri, alimlere yakın olanlardır. “

Güzel, bak kendi elinde salahiyet var ama alimin yanına yanaşıyor ki doğruyu öğrensin, doğruyu yapsın; iyi. Onun yaklaşması iyi, ötekinin yaklaşması kötü niyetle olunca fena oluyor.

İşte Efendimiz burada buyurmuş ki;

“—Minberlerinizde hatiplerin çok olması ve alimlerinizin valilerinize meyletmesi kıyametin yakınlaşma alametlerindedir. “

Allahu Teâlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerîm’de buyuruyor:

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ

(هود: ۱۱۳)

(*Ve lâ terkenû ile’llezîne zalemû fetemessekümü’n-nâr*) “Zulmedenlere temâyül bile etmeyin, eğilim bile göstermeyin, muhabbet bile göstermeyin! Size de cehennem ateşi gelir. Siz de cehenneme düşer, cezaya çarptırılırsınız.” (Hud, 11/113)

Bu kötü alimler o valilerin, o emirlerin yanına yaklaşırlar da ne yaparlar? (*Feehallû lehümü'l-harâm*) “Allah’ın haramını onlara helâl ederler. (*Ve harramû aleyhimü'l-halâl*) Helali onlara haram gösterirler.”

Ters gösteriyorlar; helâlleri haram gibi gösteriyorlar, haramları helâl gibi gösteriyorlar. Neden?

(*Feeftevhüm bimâ yeştehûn*) “O adamların keyifleri, arzuları neyse onların isteklerine uygun fetva veriyorlar.”

“—Yok efendim, mahzuru yoktur efendim, siz böyle yiyin için, sarhoş olun, çalın çırpın, dinde yeri vardır, şöyledir böyledir.” diyorlar, haramı iyi gösteriyorlar.

(*Ve yüallimü ulemâüküm li-yuhillû bihi denâmî-reküm ve derahîmeküm*) “O alimleriniz öğretiyorlar ki o adamlar, o baştaki idareciler sizin dinarlarınızı, dirhemlerinizi alsınlar.” Almanın yolunu öğretiyorlar. Zulmen, cevren halkı soymanın yolunu meşrulaştırıp fetva veriyorlar.

Zulüm olarak, haksız olarak, dinde yeri olmayan bir şekilde halkın parasını, vergiydi, ıvırdı zıvırdı, şuydu buydu, bir bahane bulup almasını sağlıyor.

Alim ya, işin ince taraflarını kaçamak taraflarını biliyor ya, bir yerden, “Efendim, şu şuna delâlet eder de, şöyle olur.” diyor, bir fetva veriyor, onu sağlıyor.

“Kıyametin alâmetlerinden birisi minberlerinizde hatiplerinizin çok olmasıdır, alimlerinizin va-

lilerinize meyletmesidir ve onlara helal olan şeyleri haram göstermesi; haram olan şeyleri helal göstermesidir, onların keyiflerine, istediklerine uygun fetva vermesidir, alimlerinizin onlara sizin mallarınızı, dinarlarınızı, dirhemlerinizi helal gösterip almanın yollarını öğretmeleridir.” diyor.

Sonra bir de, (*Ve't-tehaztümü'l-kur'âne ticâreten*)
“Kur'an-ı Kerim'i ticaret konusu yaparlar.”

“—Ey ümmet! Sizin bozulduğunuz ve Kur'an'ı ticaret edindiğiniz zaman bu da kıyametin yaklaşma alametidir.”

Kur'an nasıl ticaret mevzu yapılır?

Kur'ân-ı Kerîm okumak para mevzu olur. Kur'ân-ı Kerîm vasıtasıyla dindar bir insan gibi görünmek suretiyle para toplamak şekliyle olur. Kur'ân-ı Kerîm kalkan, aslında maddî menfaat sağlamak yoluna gidilmiş oluyor.

Bunlar hep Allah'tan korkmamanın alâmetleridir. Halbuki Allah'tan en çok alimlerin korkması gerekir.

Allah'tan en çok alimlerin korkması gerekir çünkü kitaplarda okuyorlar. Onlar korkmadığı zaman demek ki dinleri, imanları zayıflamış. O zaman “Kıyamet yaklaştı.” demek oluyor.

I. Hafızların Çok, Fakihlerin Az Olması

Bu hadis-i şerif Taberânî’de geçiyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

مِنْ اقْتِرَابِ السَّاعَةِ كَثْرَةُ الْقَطْرِ وَقِلَّةُ النَّبَاتِ
وَكَثْرَةُ الْقُرَّاءِ وَقِلَّةُ الْفُقَهَاءِ وَكَثْرَةُ الْأُمَرَاءِ وَقِلَّةُ
الْأُمَنَاءِ

(طب. عن عبد الرحمن بن عمرو النصارى)

RE. 449/1 (*Min iktirâbi's-sâati: Kesretü'l-katri, ve killetü'n- nebâti, ve kesretü'l-kurra ve killetü'l-fukahâi ve kesretü'l-ümerâi ve killetü'l-ümenâ'.*)

Bu hadîs-i şerifi de okuyacağız çünkü demin şerhe de bakarak bir izah yapmıştık; burada ona bir açıklık getiriyor.

Kıyametin yaklaşmasının alametlerinden birisi nedir? (*Kesretü'l-katr*) “Yağmurun çoğalmasındır.”

Demin, (*En yekûne'l-mataru kayzan*) “Yağmurun çok şiddetli olmasıdır.” demişti, “Şiddetli sıcak” demişti. O şiddetli sıcak sanki, “Çok sıcak olacak da yağmur yağmayacak.” gibi bir ifade olmuştu.

Bu hadîs-i şeriften anlaşılıyor ki, yağmur çok yağacak. O hadîs- i şerifin o zaman kayzan

⁷ Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.VII, s.639, no:12472; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.865; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.IV, s.341, no:5180; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.5, no:6004; Abdurrahman ibn-i Amr el-Ensari RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.220, no:38472; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.35, no:24229.

diye izahı şu ki: Yağmur kızgın kızgın yağacak. Gökyüzü kızmış da sanki yeri boğacakmış gibi şakır şakır şakır, demek ki çok yağacak.

Amerikalılar atom bombasını attıkları zaman şiddetli yağmurlar oluyor, radyoaktif içerik dolu yağmurlar oluyor; onlar yeri de mahvediyorlar.

Demek ki dünyanın düzeni bozulduğu zaman artık bubombalarla mı bozulacak, nasıl olacaksa Allah bilir, böyle şiddetli bir yağmur yağacak ve buna rağmen, (*killetü'n-nebât*) “Yağmur çok yağacak ama bitki az olacak.”

Yağmur çok yağar da bitki az olur mu? O neden olur?

O da Allahu a'lem, bu yağın zehirli yağmur, — hani burada söylenmiyor ama benim hatırıma gelen şeyler— belki bitkide hayat imkânı bırakmayacak ki insanları bile yaralıyor, öldürüyor; bitki az olacak.

Sonra, (*Ve kesretü'l-kurrâ, ve killetü'l-fukahâ*) “Kur'an'ı iyi okuyanların adedi çok olacak ama dini iyi bilenlerin adedi az olacak.”

Kurrâ; hafız, Kur'an'ı iyi bilen, kıraati güzel olan kimse demek.

Fukahâ; hakkı bâtılı iyi bilen, dini emirlerin hudutlarını iyi ayıran kimseler.

“—Şurası helâl, bir adım daha atarsan haram!” Onun ince çizgisini bilen, fukaha'dır.

İmam-ı Âzam Hazretleri, Ebû Yusuf Hazretleri, İmam Muhammed Hazretleri, İmam Şâfi

Hazretleri, Ahmed ibn-i Hanbel Hazretleri... Onların o ilmine itimad ediyoruz.

“—Bak şöyle yaparsan olur da, böyle yaparsan olmaz.” dediklerinde inanıyoruz.

Çünkü fakih, bir derece üstün alim demek. Neyi biliyor? Fakih; sezgi sahibi, anlayış sahibi, her şeyin hududunu biliyor.

Bütün meseleleri biliyor, bu işin hududunu da biliyor. Bu nereden nereye kadar? Nereye kadar gidebilirim, onu gösterebiliyor. O sınırı biliyor.

“—Efendim, hayır, sadaka yapmak iyidir, ne kadar yapayım? Hududu ne?”

Sa’d ibn-i Ebî Vakkas RA dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah! Malımın hepsini Allah yolunda vermek istiyorum, tasadduk etmek istiyorum. “

“—Çok olur!” dedi Peygamber Efendimiz.

“—Yarısını tasadduk edeyim yâ Rasûlallah!”

Hasta, yatakta; “Öleceğim.” diye düşünüyor, kendisini ölüm döşeğinde sanıyor.

“—Yâ Rasûlallah! Malımın tamamını vereyim.”

“—Tamamı çok...” dedi Rasûlallah Efendimiz.

“—Yarısını vereyim. “

“—Yarısı da çok...” dedi.

“—Üçte birini vereyim. “

“—Üçte biri olur ama aslında o da çoktur. Üçte biri tamam ama o da çoktur. Senin, arkanda başkasına el açan, dilenen, mirasçılar

bırakmandan, onları zengin insanlar hâlinde bırakman, mirasını onlardan esirgememen daha iyidir.” dedi Peygamber Efendimiz.

“—Mirasçılara da biraz bırakman iyidir. Ve insanın vereceği, bahşedeceği şeylerin en hayırlılarından birisi de efrâd-ı ailesine, çoluk çocuğuna yaptığı masraflardır.” dedi.

Hani evine bir pirinç götürüyorsun, çorba götürüyorsun, meyve götürüyorsun, bir balık götürüyorsun, ekmek götürüyorsun, et götürüyorsun ya, işte en hayırlı masraflardan birisi onlardır. Veyahut çorap götürüyorsun, hırka götürüyorsun, manto götürüyorsun, kumaş götürüyorsun; sevabı başka yere yapılandan, sarf edilenden yedi yüz misli fazla!

“Kıyametin alametlerindendir; yağmurun çoğalması bitkinin az olması, Kur’an okuyanların çoğalması, din bilginlerinin, fakihlerin azalması. (*Ve kesretü’l-ümerâi, ve killetü’l-ümenâ*) Emirlerin, komutanların çoğalması ama emniyet edilen insanların azalması. Güvenilir insanların azalması.”

Herkes başkan ama güvenilir değil. Geçmiş bir şeyin başına istismar edip duruyor, cebini doldurup duruyor gibi.

m. Ahlâkın Güzel Olması

Hız. Âiŝe Anamız RA'nın rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:⁸

مِنَ أَكْمَلِ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنَهُمْ خُلُقًا
وَأَلْطَفَهُمْ بِأَهْلِهِ

(ت.ك. عن عائشة)

RE. 449/2 (*Min ekmeli'l-mü'minîne imânen, ahsenühüm hulükan, ve eltafehüm bi-ehlihî*)

(*Min ekmeli'l-mü'minîne imânen*) “Müslümanların iman bakımından en kâmil olanları, en olgun imanlı müslümanlar kimlerdir? (*Ahsenühüm hulükan*) Huyca en güzel olanlardır.”

“—Huyu en güzel olanlar, imanca en olgun olanlardır. “

Neden? İman insanı zapt u rabt altına alır; haksızlık ettirmez, edepsizlik ettirmez, terbiyesizlik yaptırmaz, edebe mugayir iş yaptırmaz, güzel huylu olur. Çünkü her şeyi dengeli düşünür. Rabbinin kendisini gördüğünü bilir, her an her yerde hazır ve nazır Rabbinden utanır, günah işlemez, her anını uyanık geçirmeye çalışır. Gafletten isyandan korunur.

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.9, no:2612; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.47, no:24250; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.119, no:173; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.V, s.210, no:25319; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.232, no:7983; Hz. Aiŝe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.6, no:5155, 5241; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.294, no:8452, 24224.

İmanı en yüksek insanın huyu en güzel olur; edepsizlik etmez, terbiyesizlik etmez, haksızlık etmez, yan gelip yatmaz, edebe mugayir iş yapmaz.

Büyüklerimiz kible tarafına tükürmeyi bile uygun görmemişler. Helâ taşlarının önü veya arkasının kibleye dönük olmasını bile uygun görmemişler. Her şeye hürmet etmişler, dikkat etmişler. Büyüğe saygı, küçüğe sevgi, adalet, doğru sözlülük, hakkı söylemekten yılmamak, sabretmek, şükretmek, hep güzel huylar.

Bunun menbaı hep nedir? İmandır!

“—Efendim, imansız insanlarda güzel huy olmaz mı?” Olmaz.

“—Yahu hocam, işte kitaplar yazıyor. “

Külahımı ters çevireyim sen bu lafları ona anlat, külahıma anlat! Mümkün değil, bir insanın imanı olmadı mı güzel bir şey olması mümkün değil.

Ne irfandır veren ahlaka yükseklik ne vicdandır.

Fazîlet hissi insanda Allah korkusundandır.

“—Efendim vicdan terbiyesi güzel olursa bilmem ne olurmuş.” Vicdan terbiyesi imanla olur, lafla olmaz!

İnsana ahlâkî yükseklik veren ne irfandır; yani nemünevverliktir ne kültürlülüktür, ne de vicdandır. Adam inançsız ama vicdanı varmış. Anlat sen bana!

İnsanlarda fazilet hissi Allah korkusundandır.

Çünkü adam öldüğü zaman Rabbü'l-âlemîn'in huzuruna çıkacağını bilip, her işini ona göre yapıyor. Allah'ın her şeyi, gizliyi, aşikâreyi bildiğini düşünerek içini de pak ederek yapıyor. İçi başka dışı başka olmuyor, gösteriş için yapmıyor, yaptığı şeyi başkası bilsin bilmesin mühim değil.

Bütün faziletler imandan doğar. Onun için imanca en yüksek olan, ahlâkça da en güzel olur.

O halde bizim ahlâkımız güzel olmalı! Bizde kusurlar var, hastalıklar var; bizim ahlâkımız güzel değil. Kardeşimizle geçinemiyoruz, komşumuzla geçinemiyoruz, karımızla geçinemiyoruz, kızımızla geçinemiyoruz, oğlumuzla geçinemiyoruz, birbirimizle geçinemiyoruz. Cemiyet içinde bir huzursuzluk, bir çekişme; daire içinde bir huzursuzluk, bir çekişme...

İmanda eksiklik var, zaaf var. O zaaf her yerden bir patlak veriyor dökülüyoruz, laçkalık ondan oluyor.

İnsanların en üstünü imanca, ahlâkça en güzel olanıdır. Tamam.

Şimdi geldik hadîs-i şerifin hanımların hoşuna gidecek kısmına: *(Ve eltafehüm bi-ehlihîm)* "Hanımlarına en lütufkâr olanlarıdır. "

Tabi bu onlara da yarar, size de bir ikaz oluyor.

Allah bizi aile vazifelerimizi de güzel yapan, sıcak yuvalara sahip olan, kadınıyla erkeğiyle İslâm'a hizmet eden, hayırlı, güzel huylu, iman-ı kâmil müslümanlar eylesin...

Cümlenizden, cümlemizden razı olsun... Cehenneminden âzad eyleyip cennetine ilk

girenlerle beraber, bizleri de dâhil eylesin...
Peygamber SAS Efendimiz'e Havz-ı Kevser'i
başında mülâkî olmayı, Havz-ı Kevserinden
doya doya nûş etmeyi nasib eylesin...

Ve bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtiha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

15. 12. 1985 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak
için tıklayınız.](#)

